

D ů v o d y:

Finanční prokuratura nemá pravdu, domnívající se, že zákonným prostředkem k vydobytí převodního poplatku ve smyslu nařízení ministerstva financí ze dne 3. května 1850, čís. 181 ř. zák. čl. III., jímž se přerušuje promlčení přednostního zákonného zástavního práva pro poplatek, jest i návrh na omezení knihovního zajištění na nižší částku poplatku nebo jeho přihláška k dražbě. Již bývalý vídeňský Nejvyšší soud vyslovil a odůvodnil v judikátu čís. 153, že zákonnými prostředky ve smyslu citovaného nařízení jsou jen vnucené zřízení práva zástavního, vnucená správa, v níž bylo řádně pokračováno, vnucená správa administrativní, byla-li v pozemkové knize poznamenána, a vnucená dražba. Nejvyšší soud neshledává důvodu odchýliti se od tohoto stanoviska, to tím méně, ana stěžovatelka neuvedla důvodu pro odchylku. Návrh na omezení exekuce nelze považovati za prostředek k vydobytí poplatku již dříve knihovně zaznamenaného, ježto návrh nesměřoval k provedení exekuce, nýbrž k jejímu omezení. Účelem přihlášky poplatku k dražbě rovněž není nucené jeho dobývání, ježto se přihláška stane bezpředmětnou, bude-li dražební řízení zastaveno, a proto nelze přihlášku považovati za prostředek k vydobytí poplatku.

Čís. 9529.

Zvolil-li si účastník v nesporném řízení právního zástupce a je-li jeho plná moc ve spisech vykázána, jest soudní vyřízení doručovati tomuto zástupci a lhůta k opravným prostředkům se počítá ode dne, kdy usnesení jemu bylo doručeno.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1930, R I 1027/29.)

Rekursní soud odmítl rekurs v poručenské věci, ježto byl podán až po uplynutí čtrnáctidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí straně. Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu s příkazem, by, nehledě k odmítacímu důvodu, jehož použil, znovu rozhodl o rekursu do usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Zvolil-li si účastník v nesporném řízení právního zástupce a je-li jeho plná moc ve spisech vykázána, jest všechna soudní vyřízení doručovati podle § 93 c. ř. s. a § 88 zák. o soud. org. tomuto zástupci a lhůta k opravným prostředkům se počítá ode dne, kdy usnesení bylo doručeno jemu, kdežto doručení přímo straně není v takovém případě účinné. (Viz rozh. čís. 1276 sb. n. s. a rozh. býv. nejv. soudu ve Vídni sb. Gl. U. 5495). Ze spisů vyplývá, že usnesení prvního soudu ze dne 4. července bylo doručeno dne 8. července 1929 jen mateřské poručnici, nikoliv též jejímu právnímu zástupci, ačkoliv jeho plná moc ze dne 13. března 1929 byla ve spisech vykázána. Právní zástupce byl

teprve výměrem ze dne 12. července 1929, doručeným mu dne 15. července 1929, zpraven, že usnesení bylo omylem vydáno přímo matce dítěte, ale usnesení samo nebylo mu soudem vůbec doručeno. Stížnost mateřské poručnice, podaná do onoho usnesení dne 27. července 1929, není tudíž opožděná, neboť rekursní lhůta podle § 11 nesp. říz. nezačala dosud ani běžeti.

Čís. 9530.

Předpis § 349 cřs. v nesporném řízení neplatí. Do usnesení v nesporném řízení, že přezvědná osoba jest povinna vypovídati, jest přípustným rekurs přezvědné osoby.

(Rozh. ze dne 17. ledna 1930, R I 20/30.)

V pozůstalostním řízení mělo býti zjištěno, zda některé vkladní knížky, vydané záložnou města T., mají býti vyloučeny ze soupisu pozůstalosti. O věci měl býti slyšen ředitel záložny města T., jenž však odepřel vypovídati z důvodu, že by porušil obchodní tajemství, an nebyl představenstvem záložny sprostěn závazku mlčenlivosti. Pozůstalostní soud uložil řediteli, by vypovídal o okolnostech, týkajících se vlastnictví ke vkladům záložny města T. Rekursní soud rekurs ředitele odmítl. Důvody: Cís. patent o řízení nesporném čís. 208/1854 ř. zák. nemá předpisů o provádění osvědčení (důkazu) osobami přezvědnými. Jest tedy podle § 7 obč. zák. použití obdobou ustanovení civilního řádu soudního. Podle § 349 c. ř. s. není proti rozhodnutí o důvodnosti odepření výpovědi samostatná stížnost; bylo tudíž stížnost přezvědné osoby odmítnouti (viz poznámky k § 324 cřs., vydání Dr. Schauer, Dr. Neumann Komentář k § 324 c. ř. s.).

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu znovu rozhodl.

Důvody:

Přezvědná osoba odepřela výpověď v pozůstalostním řízení (§ 2 čís. 5 nesp. říz.). Pozůstalostní soud rozhodl usnesením, že jest přezvědná osoba povinna vypovídati a že bude proti ní pe právní moci tohoto usnesení postupováno exekucí, setrvá-li při svém odporu. Rekursní soud odmítl stížnost přezvědné osoby, použiv obdobně § 349 c. ř. s., podle něhož není samostatného opravného prostředku proti rozhodnutí o tom, zda odepření výpovědi jest důvodné. Stížnost přezvědné osoby do tohoto odmítacího usnesení jest oprávněná. V mimo-sporném řízení platí o opravných prostředcích předpisy §§ 9 až 16 nesp. říz., pokud zvláštní zákony neustanovují jinak. Císařský patent ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. nemá zvláštních předpisů o provádění důkazu osobami přezvědnými. O stížnosti těchto osob platí tedy všeobecný předpis § 9 nesp. říz., podle něhož může podati stížnost, kdo se má za stížena opatřením soudu první stolice ve věci nesporného soudnictví, t. j. každý účastník řízení, jehož práva, ať ma-